Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Liden Kirsten,

romantisk Opera i een Akt.

Af H. C. Andersen.

Musiken af J. P. E. Hartmann.

Opført første Gang paa den kongelige danske Skueplads den 12te Mai 1846.

Tredie Oplag.

Personerne.

Fru Malfred.	Moer Ingeborg, en Bondekone.
Kirsten, hendes Datter.	Sverkel, hendes Søn.
Etle, hendes Terne.	Narren.

Riddere, Damer og Bønderfolk. Tiden omtrent 1100.

Fru Malfreds Borg; midt i Gaarden voxer en stor Lind, Hyldetræer brede sig hen under en fremspringende Altan, paa hvilken liden Kirsten sidder med Etle, der fletter hendes Haar.

Kirsten.

I Klostret, hvor de fromme Nonner boe,
Hvor Lampen brænder for Guds Moders Billed,
Der finder Tanken Fred og Hjertet Ro,
Hver bitter Sjæletørst vil blive stillet.

Etle.

Bedre dog i Fruer-Borg,
Hvor Musiken klinger:
Der i Dandsen hver en Sorg
Bort fra Hjertet springer.
Skoven har saa sød en Duft,
Jægerhornet kalder.
Kom og drik den friske Luft,
Kom, see Dyret falder!

Kirsten.

Klokkeklang,
Ottesang,
Bøn ved Altrets Kjerte
Glæder meer mit Hjerte!

Etle.

Ak, det er sidste Gang i denne Verden,
Jeg fletter Eders smukke, lange Haar!
Imorgen gaaer I fra os, gaaer i Kloster,
Den smukke Fletning bliver skaaret af,
— End er det Tid, gaa ikke ned i Graven!

Kirsten.

Guds Moder staaer i Silke og i Guld
Paa Altret, hvor de gyldne Lamper brænde,
Hun eier Trøst for hver en Sorrigsfuld,
Hvor kan man bedre boe, end boe hos hende.

Etle.

Paa den blaa, den salte Sø,
Er det Lyst at være!
Til den sommergrønne Ø
Skal os Baaden bære;
Der er lystig Kildetid,
See dog Flag og Krandse,
Alle Godtfolk strømme did
Og de Unge dandse!

Kirsten.

Klokkeklang,
Ottesang,
Bøn ved Altrets Kjerte
Glæder meer mit Hjerte!

Etle.

Da seer I aldrig meer den grønne Skov,
I kommer aldrig mere ned til Stranden,
Seer ei de smukke Børn —

Kirsten.

Fra Klostrets Vindue
Jeg seer jo Skoven og det aabne Hav,
Fra Kirkens Chor jeg hilser mine Venner!

Etle.

Og Sverkel, Eders kjække Pleiebroder?

Kirsten.

Jeg var et Barn, men han en Ungersvend,
Da han forlod os. O, hvor jeg holdt af ham!
Han kommer ei, jeg faaer ham ei at see,
Men derom, Etle, ville vi ei tale.
Jeg elsker Klostrets Ro, min Moder vil det, —
Vor Biskop har mig mindet om vort Løfte.

Bønderfolk af begge Kjøn
(træde dandsende ind i Gaarden; Mjøden skjænkes for dem).

Chor.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Stræng han slog.
Tys!
(Kirsten og Etle bortfjerne sig.)

Narren.

1.

Den Spillemand sin Harpe tog,
Stolt paa hver Stræng han slog.
Tys!
Det klang fra den første, som Jordens Drøn,
Den anden ret lød, som Englenes Bøn,
Den tredie vildt, som Flammens Bragen,
Den fjerde dybt, som Bølgens Klagen:
Rask afsted!
„Jeg følger dog ikke med!"
Sagde skjøn Jomfru.

Chor.

Rask afsted! ꝛc.

2.

Han gik den slagne Landevei,
Hørte man Sangen ei?
Tys!
Alle de Smaabørn kom løbende til,
De dandsede rundt ved hans Strængespil,
Selv Elskende kom fra det Fjerne,
De kyssedes og fulgte gjerne.
Rask afsted!
„Jeg følger dog ikke med!"
Sagde skjøn Jomfru.

Chor.

Rask afsted! ꝛc.

3.

Han greb i Harpen anden Gang,
Underligt da det klang!
Tys!
Alle Smaafugle kom flyvende til,
Alle de sang til hans Strængespil,
Hvert Skovens Dyr sprang frem fra Hækken,
Selv Fisken svømmed' op mod Bækken.
Rask afsted!
„Jeg følger dog ikke med!"
Sagde skjøn Jomfru.

Chor.

Rask afsted! ꝛc.

4.

Den tredie Gang, han slog hver Stræng,
Neiede Mark og Eng.
Tys!
Floder og Bjerge med Stene og Træer,
Dandsede med, som de kunde enhver;
Ja Sol og Maane, Stjernekrandsen,
De maatte Alle med i Dandsen.
Rask afsted!
„Jeg følger dog ikke med!"
Sagde skjøn Jomfru.

Chor.

Rask afsted! ꝛc.

Narren.

Nu, drik, vær glad!

Moer Ingeborg.

Det er en selsom Skik,
At Ast'nen før en Jomfru gaaer i Kloster,
Skal først hun see al verdslig Pragt og Glæde!
Her lystigt er i Riddersal og Borggaard.
Min stakkels Sverkel vil det vist bedrøve,
De To, de var', som Søster og som Broder!

Narren.

Som Søster og som Broder —! ja, vi veed det.

Moer Ingeborg.

Hr. Nilaus og Fru Malfred vare unge,
De saae min lille Søn, fik Godhed for ham;
Han kom paa Slottet, lærte Ridder-Skik,
Og da de siden selv fik liden Kirsten,
De To, de var', som Søster og som Broder.

Narren.

Og hvad de var', det var' de! ikke sandt. —
Det gaaer tilbage op i gamle Dage;
I havde været gift omtrent eet Aar,
Da fik I Tvillinger, den ene døde,
Den Tid endnu Fru Malfred hedte Jomfru;
Hr. Nilaus var en snild, en høvisk Ridder,
Men vi er' Alle kun af Kjød og Blod; —
Før Bryllupsdagen græd et lille Barn; —
Det bragte Ridder Nilaus ned til Eder,
Det var den liden Sverkel; Eders døde; —
— Da Nilaus og Fru Malfred fik hinanden,
Ja vist, saa sandt de, Drengen var saa smuk,
De tog' sig af ham, lod ham godt oplære;
— Saa fik de liden Kirsten, og de To
Blev ret som Broder og som Søster. Seer I!

Ingeborg.

For Herrens Alter tør jeg sværge,
At Sverkel er mit Kjød og Blod!
De toge ham i deres Favn og Værge.
Vort ædle Herskab. O de var ham god.
Nu har han tjent sig Spore til og Sværd,
Han er den bedste Ridders Lykke værd,
Keiseren tjener han i Miklegard!

Narren.

„Tanker er' toldfrie!" — siger Narren.

Ingeborg.

Han os forlod, ak, hvor den Tid er gaaet.
Den Gang var liden Kirsten otte Aar.
Vi om hans Hjemkomst Brev og Bud har faaet,
Men ventet har jeg nu i Høst og Vaar.
Gud veed om mine Øine see ham meer —!
Bag Klostrets Gitter Søsteren han seer.
Keiseren tjener han i Miklegard.

Narren.

„Tanker er' toldfrie" — siger Narren.

Sverkel

(i ridderlig Reise-Dragt, er traadt midt ind i Borggaarden og staaer foran hende).

God Aften, Moder! kan Du kjende mig?

Ingeborg.

Min Søn! min Søn! —
Himlen hørte min Bøn;

Hvor jeg stod, hvor jeg sad,
Eet kun jeg bad:
Dig at gjensee, Dig at savne.

Sverkel.

Velsignet alle hellige Navne!

Ingeborg.

Det er for stor en Glæde!
Jeg kan kun græde, græde —!

Chor.

Hr. Sverkel! hvilken Glæde!
Nei, see dog paa de To:
De baade lee og græde.

Sverkel.

Du vilde ikke troe,
Jeg kom igjen tilbage
I dine Levedage!

Chor.

De lykkelige To!

Narren.

Skjøndt udenlandske Skikke
Forandre nok saa nemt,
Jeg haaber, I dog ikke
Har ganske Narren glemt!

Ingeborg.

Guds Moder, Du gav Glæde,
Dig hører Prisen til,
Lys og et Alterklæde
Til Tak jeg bringe vil!

Etle.

Jeg fletter liden Kirstens Haar,
Jeg hendes Fryd og Sorg forstaaer,
O, hvor mit Hjerte banker!

Sverkel.

Fra Palmer og fra Ranker,
Hvor Aandens Storværk boer,
Fløi Hjertets bedste Tanker
Her hjem hvor Bøgen groer!
Jeg er hos mine Kjære,
Seer Hjemmets kjendte Sted.

Alle.

Guds Moder Priis og Ære, 33
I Tid og Evighed!

Ingeborg.

Min Søn, fortæl hvad Du har seet! 35
Ak, ogsaa her er Meget skeet!
Fortæl dog lidt din gamle Moer! —
Nei, hvor han dog er smuk og stor,
Har gyldne Sporer, er saa fiin,
Det er en Søn! og han er min.

Sverkel.

Fru Malfred er dog karsk og glad?
Og liden Kirsten —?

Ingeborg.

Veed Du hvad?
Nei, det er sandt, Du Intet veed!
Du kommer just til Lystighed —!

Etle og Narren.

Iaften er her Bal og Sang,
Imorgen Alt er Klostergang.

Ingeborg.

Iaften verdslig Glands og Pragt,
Imorgen Suk og Nonne-Dragt!

Etle og Chor.

I Kloster liden Kirsten gaaer, 37.
Iaften Afskeds-Gildet staaer;
Iaften Dands, imorgen Suk;
Hun er saa god, saa ung og smuk!

Fru Malfred
(kommer hurtigt ned ad Trappen).

Sverkel! 41.

Sverkel (flyver i hendes Arme).

Moder!

Fru Malfred.

O, du Kjære!

Etle og Ingeborg.

Kan der større Lykke være!
(Kirsten iler hen mod Sverkel, men standser igjen.)

Sverkel. 42

Liden Kirsten! det er hende!
Hvert et Træk jeg kan gjenkjende,
Rosenknoppen er udsprunget,
Barnet er en Jomfru vorden.
Ude har mit Hjerte sjunget:
„Skjønheds-Blomsten groer i Norden!“
Vær ei taus!

Kirsten.

Hvor ungdomsglad,
Net, som da vi skiltes ad!

Kirsten, Ingeborg, Etle, Sverkel.

Alle Minderne gjenfødes,
Hver en Blomst i Solskin staaer;
O hvor saligt, sødt at mødes
Efter lange, lange Aar!
Minderne saa selsomt sjunge,
Jubel dæmper hvert et Suk!

Sverkel, Kirsten.

Vi er begge To jo unge,
Hele Verden er saa smuk!

Etle og Ingeborg.

Hvor han har en Engle-Tunge,
Naar han taler døer hvert Suk.

Sverkel (griber liden Kirstens Haand). 46.

Imorgen Du vil i Kloster gaae;
Kjær Søster, det ender ikke saa!
De Griller vi dandse i Aften hen.
Du dandser jo nok med din Barndoms Ven?
Da sidst vi dandsed', paa min Arm Du sad,
Et deiligt Barn, saa livsaligt og glad.
(De stige op ad Trappen).

Chor.

Natten lang,
Dands og Sang,
Til Musik og Bægerklang.

Etle.

Først i Fakkelbandsen gaae
Riddersmand med Frue,
Mummespil saa følger paa,
Det er værdt at skue.

Pigerne.

Blus og Lys og Fakler brænde,
Ingen dog hinanden kjende!
Større Stads jeg aldrig saae.

Narren.

Følg nu med i Borgestue,
Der vor Lystighed skal staae.

Chor.

Natten lang,
Dands og Sang,
Til Musik og Bægerklang.

(De tage hinanden i Hænderne og dandse Gaarden rundt.*) Naar Scenen er tom, forandres den til Riddersalen paa Fru Malfreds Borg. Den er pragtfuld oplyst.)

Sverkel.

Ja, jeg er hjemme! ja, jeg er i Danmark!
Ei længer Himlen staaer i evigt blaat,
Den vexler smukt med Skyer, Vinden luster,
Skovmærken sødt i Bøgelunden duster,
Her er mit Hjem, saa hyggeligt og godt!
Ret som en Drøm staaer al min Vandring nu; —
En Drøm — og mens jeg drømte blev det Morgen
Og Rosenknoppen aabned' sig, som Rose;
Jeg maa den trykke til min hede Læbe,
Den Blomst er min, jeg elsked' den som Knop;
Jeg trykkede alt da mit Kys paa den,
Et sødt Levvel, ret som min Drøm begyndte.
I Kjærlighed er ingen Sorg for tung,
O, hvad er selv at lide og at savne!
Hvor det er lykkeligt at være ung,
Men lykkeligst sin søde Brud at favne.**)

Liden Kirsten (kommer).

Sverkel.

Seer Du, jeg er her alt og festlig smykket,
Du dandser jo den første Dands med mig?
Den første og den anden og den tredie!
Jeg er en sjelden Gjest jo, den hjemkomne,
Din Broder og din allerbedste Ven!

*) Ved Opførelsen har man her deelt Stykket i to Akter.

**) I den sidste Tid er istedetfor ovenstaaende fire Stropher indlagt efterfølgende

Romance.

Langt, langt fra Hjemmets Kyst,
Paa eensomme Gang,
Blev solbelyst mit Bryst
Ved en Barndoms-Sang.

Strax Erindringens Knop
Som Rose brød frem,
Hvert Blad rulled op
Med mit Barndoms-Hjem.

Der var friskt paa min Ø
Hvor Skovene laae
Om den rolige Sø
Med Svanerne paa.

Kirsten.

Min Broder og min allerbedste Ven!

Sverkel.

I Vindues-Karmen seer jeg endnu sidde
Den gamle Jernring, hvor jeg tidt og ofte
Fastbandt den ene Ende af mit Skierf
Og holdt saa i den anden. Husker Du?
Da satte Du Dig op, det var din Gynge.
Saa gynged' Du paa Bølge over Havet,
Til Miklegard og til Jerusalem.

Kirsten.

I Haven planted' vi et Rosentræ,
Det groer endnu; seer Du dets høie Grene
Naae op til Vinduet?

Sverkel.

Det staaer fuldt af Roser.

Kirsten.

Og med de smukkeste, vi har i Haven.

Sverkel.

Og husker Du den Vise, jeg Dig lærte?

Kirsten.

Om „Gangerpilten"; tidt jeg husker den.

Sverkel.

Jeg sang den ude, og da var det for mig,
Som sad jeg hos Dig i mit kjære Danmark,
Men ene sang jeg der den hele Vise,
Ei smukt med Vexelsangen, som vi sang den,
Naar jeg var Gangerpilten, Du Prindsessen.
— O, syng den for mig, da er jeg ret hjemmme,
En Drøm er Reisen og de mange Aar;
Jeg sidder atter hos min liden Kirsten
Ved Tavlebordet, hvor vi spille sammen,
Og hører om hun husker Visen ret,
Jeg lærte hende. Du begynder først.

Kirsten.

Og Gangerpilten svarer da Prindsessen.

(De sætte sig til Tavlebord.)

Vexelsang.

1.

Hør Ungersvend, siig ikke Nei,
Leg Tavlebord med mig.

Sverkel.

Jeg eier ei det røde Guld,
At sætte op mod Dig.

Kirsten.

Sæt Du kun op din gode Hat,
Og fast om den er graa,
See jeg min Perle-Snor har sat,
Tag den, kan Du den faae.

Begge.

Den første Gang Guldterning paa Tavlebordet randt,
Den Ungersvend han tabte, men Jomfruen hun vandt.

Kirsten
2.
Hør Ungersvend, sig ikke Nei,
Leg Tavlebord med mig.

Sverkel.
Det røde Guld jeg eier ei,
At sætte op mod Dig.

Kirsten.
Sæt Du din Kjortel da paa Spil,
Ja fast om den er graa,
Min Krone af Guld jeg sætte vil,
Tag den, kan Du den faae.

Begge.
Den anden Gang Guldterning paa Tavlebordet randt,
Den Ungersvend han tabte og Jomfruen hun vandt.

Kirsten.
3.
Hør Ungersvend, sig ikke Nei,
Leg Tavlebord med mig!

Sverkel.
Jeg eier ei det røde Guld
At sætte op mod Dig.

Kirsten.
Din Lykke har Du ret i Spil,
Nu vel, sæt dine Skoe.
Mod dem mig selv jeg sætte vil,
Min Ære og min Tro.

Begge.
Den tredie Gang Guldterning paa Tavlebordet randt,
Den Jomfru tabte Spillet, men Ungersvenden vandt.

Kirsten.
4.
Til Fruerbuur den Jomfru gaaer,
„Var jeg slig Skjæbne værd!"

Sverkel.
Den Ungersvend i Gaarden staaer,
Stolt støttet til sit Sværd.

Kirsten.
Gud, lad mig døe, var hendes Bøn.

Sverkel.
„De Taarer blive spildt,
Du faaer den bedste Kongesøn,
Og ingen Gangerpilt!"

Kirsten.
Er Du den bedste Kongesøn, jeg Dig da hører til,
Mig selv, mit hele Hjerte, jeg glad Dig give vil.

Begge.
Mig selv, mit hele Hjerte, jeg glad Dig give vil.

(Riddere og Fruer i selsomme Udklædninger, Nogle, som allegoriske Personer, Andre, i fremmede Klædninger, foran Hver en Smaadreng med en brændende Fakkel. Fru Malfred, Narren.)

Chor.
Hil være vor Indgang i Riddersal,
Vort Mummespil!
End staaer liden Kirsten i Jomfruers Tal,
Men bort hun vil.
Imorgen!
Imorgen er Sorgen!

Etle og Narren.
Skoe og Støvler lystigt knirke,
Majet ud er hver en Gjest!
Salen her er nu vor Kirke,
Det er som en Æselfest.
„Hinham! hinham!"

En Skare unge Piger
(dandse om liden Kirsten).
Fra Klostret til Kirken er Nonnens Gang,
Fri Jomfru dandser paa Tillie,
Hun synger sit Hjertes gladeste Sang,
Hun følger sin egen Villie!

Narren og de unge Jægere.
Ungmøens Haar er et Jægergarn,
Nonnen maa Garnet miste!
Rosen i Haven, det Skjønheds Barn,
Blev ei til for at lægges i Kiste!

Fru Malfred.
Imens Musiken aander Sjæle-Lyst,
Gaae tunge Tanker gjennem dette Bryst.

Sverkel (til liden Kirsten).
Jeg din Dandser være vil,
Vil Du kaare mig dertil?

Kirsten.
Dandsen vil jeg træde.

Chor.
Natten kan ruume en Verden af Glæde!
(Dands.)

Narren.
1.
Hr. Lave han red sig under Ø,
Der fæsted' han sig saa væn en Mø,
„Jeg rider med!" sagde Jon.
Nu førte han Bruden til sit Hjem,
Riddere og Svende fulgte med dem.
„Jeg rider med!" sagde Jon.

Chor.
I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

2.
Satte de Bruden paa Brudebænk,
Løste de ei hendes Snørelænk,
„Jeg løser den", sagde Jon.
Lukkede derpaa den Dør saa brat,
„Siig nu Hr. Lave fra mig god Nat,
Jeg bliver her!" sagde Jon.

Chor.
I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

3.*)

Hr. Lave raaber høit paa sin Brud,
Han banker paa Døren: „Hr. Jon, kom ud!"
— „See om jeg gjør!" sagde Jon.
Aarle om Morgenen, det var Dag,
Meldtes for Kongen den hele Sag,
„Jeg vil nok med!" sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

4.

Hr. Lave klager for Kongen da:
„En har taget min Brud mig fra!"
— „Det gjorde jeg!" sagde Jon.
Kongen sagde til Hver især:
„Da maa I bryde om hende et Spær!"
— „Ja, her er jeg!" sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

Sverkel.

78 End vi mødes i Dandsens Rad!

Kirsten.

Morgenen skiller os evigt ad!

Narren.

5.

Den første Dyst de tilsammen red,
Hr. Lave han faldt til Jorden ned;
„Der ligger han!" sagde Jon.
Drog saa til Hjemmet, rask afsted,
Bruden ham vented' ved Borgens Led.
„Du blev dog min!" sagde Jon.

Chor.

I binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon.

(De Dandsendes Række bevæger sig i Baggrunden, Sverkel og Kirsten staae i Forgrunden.)

Sverkel.

80 O, giv mig Ja! — Ved Daggry maae vi skilles!
Du gaaer i Kloster, aldrig meer vi sees! —
Jeg elsker Dig saa høit et Hjerte kan!
Ak, skal vi skilles?"

Kirsten.

Nei!

Sverkel.

Du er da min!

Kirsten.

Din!

Sverkel.

Saa sødt det klang!
O, siig det nok en Gang!
Du vil ei skilles meer fra mig?

Kirsten.

Jeg elsker Dig!

Fru Malfred,
(som er traadt frem og betragter dem).

82 Søster og Broder!

*) Dette Vers udelades ved Opførelsen.

Sverkel og Kirsten.

Velsign os Moder!

Fru Malfred.

Den første Bøn, jeg altid beder,
Det Bønnen er for Eder.

Sverkel.

Kjær Moder, o, vi skilles ikke,
Ei liden Kirsten i Kloster gaaer,
Den friske Livsluft skal hun drikke,
Ei Blomsten visne i sin Vaar.
Jeg elsker hende, og Du, jeg veed,
Velsigne vil vor Kjærlighed.

Kirsten.

Jeg er hans Brud!

Fru Malfred.

Evige Gud!

Chor.

I Tugt og Ære
Har dine Børn hinanden kjære.

Sverkel.

Giv liden Kirsten mig til Brud!

Fru Malfred.

Nei! nei! aldrig, o Gud!

Chor.

Du førte ham fra Hyttens Straa,
Du aanded' Adel i hans Hjerte;
Det Bedste, Høieste at naae,
Du og din Husbond Sønnen lærte.

Kirsten.

Han er mig kjær!

Fru Malfred.

I skilles maae!

Begge.

Det vil og kan Du ikke,
At skilles er vor Død.

Chor.

Om korte Øieblikke
Er endt hver Angst og Nød!

Sverkel.

O, Moder!

Kirsten.

Moder!

Fru Malfred.

Han er din Broder!!! 88
Det er min Synd, min Smerte,
Han ogsaa hvilte under dette Hjerte.
Det er den Synd, som mig forfulgte,
Som Læben dulgte!
Mit Øie græd et Taarehav,
Og Dig, mit Alt jeg Klostret gav; —
Tilgivelse!

Kirsten.

Min Moder!

Sverkel.

Jeg hendes Broder!

Chor.
Hvad har jeg hørt! O, bittre Øieblik!

Etle.
Det Bedste, som af Gud vort Hjerte fik,
Er her en Gift, som bringer Synd og Døden.

Fru Malfred.
Hvad er min Bod for Brøden!

Sverkel.
Gud styrke Dig, jeg bliver aldrig glad!

Chor.
— Aldrig glad!

Sverkel (til Kirsten).
Og Du, min Søster, vi maae skilles ad!

Chor.
— Skilles ad!

Kirsten.
Men Broder tør jo nok paa Søster tænke!

Fru Malfred (til Sverkel).
O bliv, Du som mig ene Trøst kan skjænke!

Chor.
Ak Ingen, Ingen dem i Hjertet trøster.

Etle.
Hun gaaer i Kloster, han i Verden ud —

Chor.
Vee! Broder har trolovet sig med Søster!

Fru Malfred (til Sverkel).
O, bliv! o, bliv! forbarm Dig, Gud!

Sverkel.
93 Kjær Moder, siig mig da hvordan,
Jeg liden Kirsten glemme kan.

Fru Malfred.
Beed Hjort og Hind, søg Ridderspil,
Da liden Kirsten glemmes vil!

Sverkel.
For Hjort og Hind og Ridderspil
Ei liden Kirsten glemmes vil!
Jeg glemmer ei min Sjæls Attraa!
Farvel, farvel! — vi skilles maae.

Kirsten.
Hver Fugl, som flyver under Ø,
Dig hilser fra din Fæstemø.

Sverkel.
Saa liden Fugl er der ei til,
Den jo Gjenhilsen bringe vil.

Chor.
Lunden vil stande med Blomst og Blad,
Aldrig dog her bliver Tanken glad.

Ingeborg (iler frem).
94 De stakkels Børn! min eiegode Frue!
De skal ei skilles ad! jeg Løftet bryder,
En større Pligt, en hellig Kraft mig byder.
Han er min Søn, mig blev han givet!
Ved dette Hjerte har han aandet Livet.
Min Søn! min Søn!

Alle.
O tal! mit Hjerte bæver!

Ingeborg.
Det Barn, som Eders Husbond bragte mig,
Er dødt, saa sandt, som her jeg staaer. Ja dødt!
I turde det ei vide, og han bød mig
At sige dengang, at mit Barn var Eders.
Jeg vilde ikke; — men saasnart jeg saae,
Hvor bleg og svag I var, hvor inderligt
I kyssed' Barnet, græd og smilte: ja,
Da blev jeg bløb, og syntes det var Ret!
Jeg kunde ikke nænne at fortælle —
Mit Barn er det! men Dit har vi begravet
Der under Hyldebuskene ved Muren.

Fru Malfred.
Som Engles Trøst det klang!

Chor.
Guds Solskin blev os givet.

Sverkel (til Ingeborg).
O Moder, anden Gang
Du skjænker Sønnen Livet.

Narren.
Munken han red sig under Ø, 96.
Fæsted' som Nonne den væneste Møe.
„Jeg rider med!" sagde Jon.
Første Dyst, de tilsammen red,
Munken faldt brat til Jorden ned.
„Nonnen blev min!" sagde Jon.

Chor og Dands.
Vi binde op Hjelmen af Guld og følge Hr. Jon!*)

Fru Malfred og Ingeborg.
Guds Moder, Du min Glæde veed,
Dig skal mit Hjerte prise!

Kirsten.
En Synd er ei vor Kjærlighed! —

Sverkel.
Ved den just Gud vi prise!

Etle.
Ei liden Kirsten i Kloster gaaer,
I Dandsen hun hos sin Brudgom staaer.

Narren.
Og Narren synger sin Vise!

Chor.
Død er Sorgen!
Glæde, Lykke gjester Borgen
I den aarle, friske Morgen!
(De dandse om Brudgom og Brud.)

---

*) Her ender Stykket ved Opførelsen.

Kjøbenhavn 1874.
C. A. Reitzels Forlag.
Bianco Lunos Bogtrykkeri.